

Cuprins

CAPITOLUL I. STATUL ȘI SEPARAȚIA PUTERILOR ÎN STAT	5
PUTEREA EXECUTIVĂ ȘI ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ.....	5
1. Statul și separația puterilor în stat	5
1.1. Conceptul de „stat”	5
1.2. Separația puterilor în stat.....	6
1.2.1 Puterea legislativă.....	8
1.2.2 Puterea executivă.....	9
1.2.3 Puterea judecătorească.....	10
2. Puterea executivă și administrația publică	10
2.1. Dimensiunile executivului.....	10
2.2. Sfera de cuprindere a administrației publice. Administrația publică ca scop, ca mijloc de realizare a competenței și administrația publică prin delegație.....	12
CAPITOLUL II. ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ – SUBSISTEM COMPLEX INTEGRAT ÎN SISTEMUL SOCIAL GLOBAL.....	13
1. Noțiunea de administrație publică.....	13
2. Fenomenul administrativ.....	14
3. Scopul administrației publice	15
4. Funcțiile administrației publice	15
5. Raporturile dintre administrația publică și principalele elemente ale sistemului social	16
6. Știința administrației – știință interdisciplinară.....	17
7. Provocări ale administrației publice moderne	18
CAPITOLUL III. DEFINIȚIA, OBIECTUL ȘI TRĂSĂTURILE DREPTULUI ADMINISTRATIV. RELAȚIILE DREPTULUI ADMINISTRATIV CU DREPTUL CONSTITUȚIONAL ȘI ȘTIINȚA ADMINISTRAȚIEI. ȘTIINȚA DREPTULUI ADMINISTRATIV.....	22
1. Definiția, obiectul și trăsăturile dreptului administrativ.....	22
1.1. Definiția dreptului administrativ.....	22
1.2. Obiectul de reglementare al dreptului administrativ	22
1.3. Trăsăturile dreptului administrativ.....	23
2. Relațiile dreptului administrativ cu dreptul constituțional și știința administrației.....	25
2.1. Relațiile dreptului administrativ cu dreptul constituțional.....	25
2.2. Relațiile dreptului administrativ cu știința administrației.....	26
3. Știința dreptului administrativ	26

CAPITOLUL IV. IZVOARELE DREPTULUI ADMINISTRATIV	29
1. Noțiunea de izvor de drept	29
2. Izvoarele formale ale dreptului administrativ.....	29
2.1. Constituția și legile constituționale	29
2.2. Legile organice și legile ordinare.....	30
2.3. Ordonanțele simple și ordonanțele de urgență adoptate de Guvern.....	31
2.4. Actele administrative având caracter normativ	32
2.5. Uzanțele juridice.....	34
2.6. Jurisprudența.....	34
2.7. Doctrina juridică.....	36
2.8. Poziția tratatelor internaționale și a ordinii juridice a Uniunii Europene în cadrul izvoarelor dreptului administrativ românesc.....	36
2.8.1. Tratatelor internaționale	36
2.8.2. Ordinea juridică a Uniunii Europene	37
 CAPITOLUL V. NORMELE DE DREPT ADMINISTRATIV ȘI CODIFICAREA LOR. RAPORTURILE DE DREPT ADMINISTRATIV	43
1. Normele de drept administrativ	43
2. Codificarea normelor de drept administrativ.....	45
3. Raporturile de drept administrativ.....	46
3.1. Definiție.....	46
3.2. Trăsăturile raporturilor de drept administrativ	46
3.3. Subiectele raporturilor de drept administrativ	47
3.4. Clasificarea raporturilor de drept administrativ.....	47
3.4.1. Raporturi de drept administrativ în care ambele subiecte sunt autorități ale administrației publice	48
3.4.2. Raporturi de drept administrativ în care un subiect aparține administrației publice, iar cel de-al doilea subiect este o persoană fizică sau juridică din afara administrației publice	49
 CAPITOLUL VI. AUTORITĂȚILE ȘI INSTITUȚIILE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE	50
1. Noțiunea de autoritate și de instituție a administrației publice.....	50
2. Categoriile de autorități și instituții ale administrației publice.....	53
 CAPITOLUL VII. PREȘEDINTELE ROMÂNIEI	56
1. Alegerea și mandatul Președintelui României.....	56
2. Rolul Președintelui României.....	59
3. Atribuțiile Președintelui României	60
3.1. Atribuțiile Președintelui României în raporturile sale cu Parlamentul	60
3.2. Atribuțiile Președintelui României în raporturile sale cu puterea judecătorească.....	62
3.3. Atribuțiile Președintelui României ca șef al executivului	63

3.4. Atribuțiile Președintelui României în domeniul politicii externe.....	70
3.5. Atribuțiile Președintelui României în raporturile cu poporul	71
4. Actele Președintelui României	72
5. Răspunderea Președintelui României	75
5.1. Răspunderea politică a Președintelui României	76
5.2. Răspunderea penală a Președintelui României	78
CAPITOLUL VIII. GUVERNUL ROMÂNIEI.....	81
1. Statutul Guvernului	81
2. Constituirea și componența Guvernului	82
2.1. Investiția Guvernului.....	82
2.2. Condițiile pe care trebuie să le îndeplinească o persoană pentru a putea fi membru al Guvernului.....	85
2.3. Suspendarea din funcția de membru al Guvernului.....	87
2.4. Încetarea funcției de membru al Guvernului	88
2.5. Încetarea mandatului Guvernului	89
2.6. Componența Guvernului.....	91
3. Organizarea și funcționarea Guvernului.....	91
3.1. Organizarea aparatului de lucru al Guvernului.....	91
3.2. Funcționarea Guvernului	93
4. Funcțiile și atribuțiile Guvernului	93
5. Actele Guvernului	96
5.1. Noțiuni generale	96
5.2. Ordonanțele simple și ordonanțele de urgență adoptate de Guvern	97
5.3. Hotărârile Guvernului.....	103
6. Primul-ministru	104
7. Controlul parlamentar exercitat asupra Guvernului	105
8. Răspunderea Guvernului	108
8.1. Răspunderea politică a Guvernului și a membrilor săi.....	109
8.1.1. Moțiunea de cenzură.....	110
8.1.2. Angajarea răspunderii Guvernului.....	111
8.2. Răspunderea penală a membrilor Guvernului	112
8.2.1. Faptele săvârșite de membrii Guvernului care constituie infracțiuni, potrivit Legii nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială	113
8.2.2. Procedura de urmărire penală și de judecare a membrilor Guvernului	114
CAPITOLUL IX. ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ CENTRALĂ DE SPECIALITATE	116
1. Structura administrației publice centrale de specialitate	116
2. Ministerele.....	116
3. Organele administrative centrale de specialitate înființate în subordinea Guvernului sau a ministerelor	121

4. Organele administrative centrale de specialitate înființate ca autorități administrative autonome	124
--	-----

CAPITOLUL X. PRINCIPIILE DE ORGANIZARE ȘI FUNCȚIONARE A ADMINISTRAȚIEI PUBLICE DIN UNITĂȚILE ADMINISTRATIV-TERITORIALE.....

ADMINISTRATIV-TERITORIALE.....	131
1. Unitățile administrativ-teritoriale din România.....	131
2. Descentralizarea administrativă și autonomia locală	133
3. Deconcentrarea administrativă	143
4. Eligibilitatea autorităților administrației publice locale	145
5. Principiul legalității	146
6. Consultarea cetățenilor în problemele locale de interes deosebit.....	146
7. Dreptul minorităților de a-și folosi limba maternă în raporturile cu autoritățile administrației publice locale	148

CAPITOLUL XI. CONSILIUL LOCAL

1. Reglementarea, rolul și mandatul Consiliului local	150
2. Alegerea consilierilor locali	150
3. Componenta consiliilor locale.....	152
4. Validarea mandatelor consilierilor locali	152
5. Constituirea consiliilor locale.....	152
6. Conflictul de interese privind consilierii locali	153
7. Incompatibilitățile cu calitatea de consilier local	154
8. Funcționarea consiliilor locale	155
9. Competența consiliilor locale.....	157
10. Dizolvarea consiliilor locale.....	159
11. Actele consiliilor locale.....	160
12. Drepturile și obligațiile consilierilor locali.....	162
13. Suspendarea și încetarea mandatului de consilier local	164
13.1. Suspendarea mandatului de consilier local.....	164
13.2. Încetarea mandatului de consilier	164
14. Răspunderea consilierilor locali	166
15. Raporturile consiliului local cu celelalte autorități ale administrației publice	168

CAPITOLUL XII. PRIMARUL. VICEPRIMARUL. SECRETARUL GENERAL AL COMUNEI, ORAȘULUI SAU MUNICIPIULUI. INSTITUȚIILE ȘI SERVICIILE PUBLICE DE INTERES LOCAL. PRIMĂRIA COMUNEI, ORAȘULUI SAU MUNICIPIULUI. ADMINISTRATORUL PUBLIC. ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI.....

1. Primarul	170
1.1. Reglementarea și rolul primarului	170

1.2. Alegerea primarului.....	170
1.3. Mandatul primarului.....	171
1.4. Conflictul de interese privind primarii.....	171
1.5. Incompatibilitățile cu calitatea de primar.....	172
1.6. Competența primarului.....	172
1.7. Actele primarului.....	176
1.8. Drepturile și obligațiile primarului.....	176
1.9. Suspendarea și încetarea mandatului primarului.....	178
1.9.1. Suspendarea de drept a mandatului primarului.....	178
1.9.2. Încetarea mandatului primarului.....	179
1.9.2.1. Încetarea de drept a mandatului primarului.....	179
1.9.2.2. Încetarea mandatului primarului ca urmare a rezultatului unui referendum local având ca obiect demiterea acestuia.....	180
1.9.3. Exerțarea atribuțiilor funcției de primar pe perioada vacanței funcției de primar sau de suspendare din funcție a acestuia.....	180
1.10. Răspunderea primarului.....	181
1.11. Raporturile primarului cu celelalte autorități ale administrației publice.....	181
2. Viceprimarul.....	182
3. Secretarul general al comunei, orașului sau municipiului.....	183
4. Instituțiile și serviciile publice de interes local.....	184
5. Primăria comunei, orașului sau municipiului.....	184
6. Administratorul public.....	184
7. Administrația publică a municipiului București.....	186

**CAPITOLUL XIII. CONSILIUL JUDEȚEAN. PREȘEDINTELE
CONSILIULUI JUDEȚEAN. VICEPREȘEDINȚII CONSILIILOR
JUDEȚENE. SECRETARUL GENERAL AL JUDEȚULUI.**

ADMINISTRATORUL PUBLIC AL JUDEȚULUI.....	187
1. Consiliul județean.....	187
1.1. Reglementarea, rolul și mandatul Consiliului județean.....	187
1.2. Alegerea consilierilor județeni.....	187
1.3. Componența și constituirea consiliului județean.....	188
1.4. Conflictul de interese și incompatibilitățile cu calitatea de consilier județean.....	188
1.5. Funcționarea consiliului județean.....	188
1.6. Competența consiliului județean.....	189
1.7. Dizolvarea consiliului județean.....	191
1.8. Actele consiliului județean.....	192
1.9. Raporturile consiliului județean cu celelalte autorități ale administrației publice.....	193
2. Președintele consiliului județean.....	194
2.1. Reglementarea și rolul președintelui consiliului județean.....	194

2.2. Alegerea și mandatul președintelui consiliului județean	194
2.3. Competența președintelui consiliului județean.....	195
2.4. Actele președintelui consiliului județean.....	197
2.5. Suspendarea și încetarea mandatului președintelui consiliului județean ...	198
4. Secretarul general al județului	199
5. Administratorul public al județului	200
CAPITOLUL XIV. PREFECTUL	202
1. Considerații introductive	202
2. Istoric al reglementării.....	202
3. Numirea prefectului și a subprefecților	204
4. Incompatibilitățile și conflictul de interese cu funcția de prefect.....	205
4.1. Incompatibilitățile cu funcția de prefect.....	205
4.2. Conflictul de interese în exercitarea funcției de prefect	205
5. Drepturile și îndatoririle prefectului	206
6. Competența prefectului	206
6.1. Controlul de legalitate exercitat de prefect asupra actelor administrative ale autorităților administrației publice locale	209
6.1.1. Actele juridice care formează obiectul controlului de legalitate exercitat de prefect.....	209
6.1.2. Condițiile de exercitare a controlului de legalitate de către prefect.....	212
6.2. Exercițarea de către prefect a conducerii serviciilor publice deconcentrate în unitățile administrativ-teritoriale	215
7. Actele prefectului	217
8. Instituția prefectului	218
9. Raporturile prefectului cu celelalte autorități ale administrației publice.....	219
CAPITOLUL XV. FUNCȚIA PUBLICĂ ȘI FUNCȚIONARIII PUBLICI.....	221
1. Funcția publică	221
1.1. Personalul din administrația publică.....	221
1.2. Noțiunea de funcție publică.....	221
1.3. Trăsăturile funcției publice.....	223
2. Funcționarul public.....	224
2.1. Noțiunea de funcționar public	224
2.2. Trăsăturile funcționarului public	224
2.3. Drepturile și obligațiile funcționarilor publici.....	226
2.3.1. Considerații generale	226
2.3.2. Drepturile funcționarilor publici.....	227
2.3.3. Obligațiile funcționarilor publici	230
2.4. Cariera funcționarului public.....	234
2.4.1. Recrutarea funcționarilor publici.....	234
2.4.2. Perioada de stagiu	236
2.4.3. Numirea funcționarilor publici	236

2.4.4. Natura juridică a raportului de serviciu al funcționarului public	237
2.4.5. Promovarea funcționarilor publici și evaluarea performanțelor profesionale.....	238
2.4.6. Modificarea, suspendarea și încetarea raportului de serviciu al funcționarului public.....	239
2.4.6.1. Modificarea raportului de serviciu al funcționarului public	239
2.4.6.2. Suspendarea raportului de serviciu al funcționarului public.....	241
2.4.6.3. Încetarea raportului de serviciu al funcționarului public	242
2.4.7. Corpul de rezervă al funcționarilor publici.....	245
2.5. Răspunderea funcționarilor publici	245
2.5.1. Responsabilitatea și răspunderea funcționarilor publici	245
2.5.2. Răspunderea administrativ-disciplinară a funcționarilor publici.....	246
2.5.3. Răspunderea contravențională a funcționarilor publici	248
2.5.4. Răspunderea civilă a funcționarilor publici.....	248
2.5.5. Răspunderea administrativ-patrimonială a funcționarilor publici	248
2.5.6. Răspunderea penală a funcționarilor publici	249
3. Managementul funcției publice și al funcționarilor publici	249
BIBLIOGRAFIE	251

Cursuri universitare

Conf. univ. dr. habil. Cătălin-Silviu SĂRARU
Membru asociat al Academiei Oamenilor de Știință din România

Drept administrativ

Curs universitar

Volumul I

Conf. univ. dr. habil. Cătălin-Silviu SĂRARU
Membru asociat al Academiei Oamenilor de Știință din România

Drept administrativ

Curs universitar

Volumul I

Universul Juridic

București

-2023-

Capitolul I

Statul și separația puterilor în stat.

Puterea executivă și administrația publică

1. Statul și separația puterilor în stat

1.1. Conceptul de „stat”

Conceptul de *stat*¹ poate fi definit, în funcție de contextul în care este utilizat, fie într-o accepțiune largă, fie într-o accepțiune restrânsă.

Conceptul de stat în accepțiune largă. În accepțiune largă „statul” reprezintă entitatea politică constituită dintr-un **teritoriu** delimitat de frontiere, dintr-o **populație** și dintr-o **putere instituționalizată**. În această accepțiune „statul” este sinonim cu „țara”, incluzând civilizația, resursele, oamenii, teritoriul, frontierele, autoritățile etc. Această accepțiune este reflectată în formulările de genul: „statele lumii”, „state cu nivele de dezvoltare diferite”, fiind ilustrată și de art. 10 din Constituția revizuită care prevede că „România întreține și dezvoltă relații pașnice cu toate statele...”.

În această accepțiune statul are următoarele elemente:

- **Elementul personal** – este reprezentat de populație, națiune. **Națiunea** reprezintă o unitate socială care se întemeiază pe o serie de legături naturale: conștiința națională ca element psihologic și limba, ca exteriorizare a sa. **Într-un stat democratic puterea aparține poporului care o exercită prin organele sale reprezentative.**

- **Teritoriul** – este acea porțiune de pământ și ape, delimitat prin hotarele naturale sau convenționale, pe care locuiește în mod permanent o colectivitate și asupra căruia se exercită puterea de stat. Se caracterizează prin două elemente:

- a) **independența**, care asigură suveranitatea puterii statului în raport cu alte state. **Teritoriul național este inalienabil;**

- b) **egalitatea**, care asigură aplicarea și respectarea pe întreg teritoriul național a normelor juridice, a drepturilor și libertăților cetățenilor, fără discriminări de ordin etnic, religios, politic, de avere etc.

- **Elementul formal-instituțional** – instituțiile publice prin intermediul cărora se exercită puterea publică (suveranitatea statului). Exercițarea suveranității se face cu respectarea normelor juridice ale dreptului intern și internațional (de exemplu, cu respectarea Declarației Universale a Drepturilor Omului adoptată la 16 decembrie 1948 de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite).

¹ Pentru o analiză complexă a conceptului de stat din perspectivă juridică, politică și social-economică a se vedea C.-S. Săraru, *Drept administrativ. Probleme fundamentale ale dreptului public*, Ed. C.H. Beck, București, 2016, pp. 1-4.

Conceptul de *stat* în accepțiune restrânsă. În accepțiune restrânsă prin „stat” se înțelege **ansamblul instituțiilor publice** care guvernează societatea și care alcătuiesc mecanismul sau aparatul statal (elementul formal-instituțional). În această accepțiune este utilizată noțiunea de stat în art. 47 alin. (1) din Constituția revizuită: „Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent”.

1.2. Separația puterilor în stat

Geneza teoriei separației puterilor în stat. Montesquieu este cel care a formulat pentru prima dată în anul 1748 în cartea „*L'Esprit de lois*” principiul separației puterilor în stat în accepțiune modernă, vorbind despre cele trei puteri: **puterea legislativă, puterea executivă și puterea judecătorească**. Acest mod de separare a puterilor asigura în opinia lui Montesquieu un guvernământ moderat având ca scop favorizarea siguranței fiecărui cetățean și posibilitatea de exercitare deplină a libertăților cetățenești. „Totul ar fi pierdut, – afirma Montesquieu –, dacă același om sau același corp de fruntași, fie ai nobililor, fie ai poporului, ar exercita aceste trei puteri: pe cea de a face legi, pe cea de a aduce la îndeplinire hotărârile obștești și pe cea de a judeca infracțiunile sau litigiile dintre particulari”². Puterea, spunea Lordul Acton, tinde să corupă, iar puterea absolută corupe în mod absolut³.

Existența celor trei puteri care se controlează reciproc și colaborează pentru realizarea nevoilor societății este de natură să prevină abuzurile împotriva cetățenilor. În opinia lui Montesquieu „pentru a nu exista posibilitatea de a se abuza de putere, trebuie ca, prin rânduiala statornicită, puterea să fie înfrânată de putere”⁴.

Teoria separației puterilor în stat în prezent. Teoria separației puterilor în stat formulată de Montesquieu stă la baza organizării statelor democratice de astăzi. Această teorie nu a fost ferită de critici în decursul timpului. Cea mai importantă critică pornește de la faptul că **puterea de stat este unică și indivizibilă** și în realitate vorbim despre existența unor funcții ale statului, nu a unor puteri distincte, respectiv **funcția legislativă, funcția executivă și funcția judecătorească**⁵. În funcție de competențele lor stabilite prin lege, organele statului se vor grupa corespunzător acestor funcții în organe legislative, executive sau jurisdicționale.

Maurice Hauriou este cel care va defini termenii de *putere, funcție sau organ* într-un mod care corespunde realităților de astăzi: „există trei noțiuni conexe, care trebuie distinse cu mare grijă:

² Montesquieu, *Despre spiritul legilor*, Ed. Științifică, București, 1964, p. 196.

³ Letter to Bishop Mandell Creighton, April 5, 1887, published in *Historical Essays and Studies*, edited by J. N. Figgis and R. V. Laurence, Macmillan, London, 1907.

⁴ Montesquieu, *op. cit.*, p. 194.

⁵ A se vedea G. Burdeau, *Traité de science politique*, LGDJ, 1966, p. 300; I. Deleanu, *Separația puterilor în stat – dogmă sau realitate*, în Dreptul nr. 2-3/1991, pp. 17-18.

1. aceea a *funcțiunilor statului*, cum este cea de administrare a justiției sau cea de a elabora legile, sau de a guverna, sau de a administra;

2. aceea a *organelor*, care sunt organizații de persoane, cărora li se încredințează exercitarea funcțiunilor;

3. aceea a *puterilor publice*, care sunt expresia împuternicirilor (competențelor) în virtutea cărora organele își exercită funcțiile lor”⁶.

Echilibrul dintre puteri în stat. În zilele noastre miza nu mai este atât separația, cât echilibrul dintre puteri. Echilibrul puterilor trebuie să permită, pe plan juridic, evitarea cumulului exercițiului celor trei puteri, pentru ca acestea să nu își poată „atribui” o suveranitate al cărui unic titular este poporul, iar pe plan politic, împiedicarea abuzurilor pe care un titular unic al puterilor le-ar putea comite, abuzuri care ar pune în pericol libertatea cetățenilor⁷.

În România, potrivit art. 1 alin. (4) din Constituția revizuită, statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor – legislativă, executivă și judecătorească – în cadrul democrației constituționale. Modalitățile concrete de cooperare a celor trei puteri și de integrare a lor în sistemul social-politic de organizare socială sunt stabilite prin intermediul normelor juridice.

Echilibrul puterilor presupune colaborarea între acestea, care se realizează⁸:

a) prin faptul că la exercițiul unei funcțiuni sunt asociate organe aparținând și altei puteri. Astfel de exemplu, Președintele care face parte din puterea executivă promulgă legile adoptate de Parlament care exercită puterea legislativă. De asemenea, procedura de investitură a Guvernului presupune, potrivit prevederilor art. 103 din Constituție, colaborarea dintre Președinte care desemnează candidatul la funcția de prim-ministru și Parlament care acordă votul de încredere asupra programului și listei Guvernului propuse de candidat.

b) prin controlul reciproc al puterilor. Astfel, Președintele României poate dizolva Parlamentul în cazul în care acesta nu a acordat votul de încredere pentru formarea Guvernului, în condițiile prevăzute de art. 89 din Constituție; Parlamentul poate retrage încrederea acordată Guvernului în urma unei moțiuni de cenzură adoptate în condițiile art. 113 din Constituție; instanțele de judecată pot anula actele administrative ilegale în condițiile prevăzute de Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ etc.

c) prin respectarea principiului colaborării loiale între instituțiile statului. Acest principiu nu are o consacrare constituțională expresă, el fiind afirmat la nivel european de Comisia de la Veneția⁹ și dedus pe plan național prin jurisprudența Curții

⁶ M. Hauriou, *Précis de droit constitutionnel*, 2ème, Sirey, 1929, p. 347.

⁷ P. Pactet, *Institutions politiques. Droit constitutionnel*, Editions Armand Colin, Paris, 2001, pp. 110-111.

⁸ C.G. Rarincescu, *Contenciosul administrativ român*, ed. a doua, Ed. „Universala” Alcalay & Co., București, 1936, p. 21.

⁹ Avizul Comisiei Europene pentru Democrație prin Drept (Comisia de la Veneția) din cadrul Consiliului Europei privind compatibilitatea cu principiile constituționale și statul de drept a acțiunilor

Constituționale¹⁰. Acest principiu pornește de la ideea că scopul dispozițiilor constituționale care stabilesc atribuțiile principalelor instituții în stat (Șeful statului, Parlamentul, Guvernul, sistemul judiciar) este acela de a promova interesele țării ca un întreg, nu interesele înguste ale unei singure instituții sau ale unui partid politic care a desemnat titularul funcției. Chiar dacă o instituție este într-o situație de putere, atunci când este în măsură să influențeze alte instituții ale statului, trebuie să facă acest lucru având în vedere interesul statului ca un întreg, inclusiv, ca o consecință, interesele celorlalte instituții și cele ale minorității parlamentare.

Un rol important în păstrarea echilibrului puterilor în stat îl are în România **Curtea Constituțională** care reglează, prin efectul controlului constituționalității legii, divergențele referitoare la frontierele dintre autoritățile publice, asigurând respectarea limitei autonomiei lor funcționale¹¹.

1.2.1 Puterea legislativă

Noțiunea și exercitarea puterii legislative. Puterea legislativă este acea funcție a statului concretizată în activitatea parlamentară de examinare și deliberare asupra proiectelor de lege și a propunerilor legislative, precum și de votare a legii¹².

Statul are rolul de a stabili regulile de conduită socială obligatorii (normele juridice). Statul poate reglementa în mod primar orice categorie de relații sociale.

Puterea legislativă este exercitată, de regulă, de Parlament. În multe state (inclusiv în România) și executivul se poate implica în funcția legislativă în special prin inițiativa legislativă, legislația delegată și promulgarea legilor.

Conform art. 61 alin. (1) din Constituția României revizuită, „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și *unica autoritate legiuitoare a țării*”.

Parlamentul României este bicameral fiind format din Camera Deputaților și Senat potrivit art. 61 alin. (2) din Constituția României revizuită.

Guvernului României cu privire la alte instituții ale statului și Ordonanța de urgență a Guvernului de modificare a Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și Ordonanța de urgență a Guvernului de modificare și completare a Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului în România, aviz adoptat de la cea de-a 93-a Sesiune Plenară/Veneția, 14-15 decembrie 2012.

¹⁰ A se vedea DCC nr. 611/2017 publicată în M. Of. nr. 877 din 7 noiembrie 2017, DCC nr. 80/2014, publicată în M. Of. nr. 246 din 7 aprilie 2014.

¹¹ I. Muraru, M. Constantinescu, *Rolul Curților Constituționale în asigurarea echilibrului puterilor în stat*, în *Dreptul* nr. 9/1996, p. 5.

¹² A se vedea I. Vida, *Manual de Legistică formală. Introducere în tehnica și procedura legislativă*, Ed. Lumina Lex, București, 2000, pp. 41-42.